

- 2) Er en national lovgivning, som — med udgangspunkt i princippet om god tro — anser en forbrugers opsigelsesret for at være fortabt, fordi forsikringstageren, der ikke havde kendskab til opsigelsesretten i forhold til en aftale, løbende har indbetalt bidrag på grundlag af denne aftale indtil den pågældende fik kendskab til opsigelsesretten, forenelig med det ovenfor nævnte direktiv?

- ⁽¹⁾ Rådets direktiv 92/96/EØF af 10. 11.1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed og om ændring af direktiv 79/267/EØF og 90/619/EØF (tredje livsforsikringsdirektiv) (EFT L 360, s. 1).
⁽²⁾ Rådets andet direktiv 90/619/EØF af 8.11.1990 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte livsforsikringsvirksomhed, om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den fri udveksling af tjenesteydelser, og om ændring af direktiv 79/267/EØF (EFT L 330, s. 50).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Kammergericht Berlin (Tyskland) den 18. januar 2017 — Vincent Pierre Oberle

(Sag C-20/17)

(2017/C 112/27)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Kammergericht Berlin

Parter i hovedsagen

Sagsøger og kærende: Vincent Pierre Oberle

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 650/2012 af 4. juli 2012 om kompetence, lovvalg, anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser vedrørende arv, og om accept og fuldbyrdelse af officielt bekræftede dokumenter vedrørende arv og om indførelse af et europæisk arvebevis ⁽¹⁾ (herefter »arveretsforordningen«) fortolkes således, at den internationale enekompetence i de respektive medlemsstater til udstedelse af nationale arvebeviser, der ikke er blevet erstattet af det europæiske arvebevis (jf. arveretsforordningens artikel 62, stk. 3) ligeledes skal fastlægges i henhold hertil, således at afvigende bestemmelser, som den nationale lovgiver har fastsat for så vidt angår international kompetence til udstedelse af de nationale arvebeviser — som f.eks. i Tyskland § 105 i Familiengesetzbuch (familieretlig lovbog, herefter »FamFG«) — ikke kan finde anvendelse, idet de strider mod trindhøjere EU-ret?

⁽¹⁾ EUT L 201, s. 107.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Nejvyšší soud České republiky (Tjekkiet) den 18. januar 2017 — Catlin Europe SE mod O.K.. Trans Praha spol s.r.o.

(Sag C-21/17)

(2017/C 112/28)

Processprog: tjekkisk

Den forelæggende ret

Nejvyšší soud České republiky

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Catlin Europe SE

Sagsøgt: O.K.. Trans Praha spol s.r.o.

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 20, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 ⁽¹⁾ af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure fortolkes således, at en manglende underretning af adressaten om muligheden for at nægte at modtage de dokumenter, der skal forkyndes, jf. artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 ⁽²⁾ af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 ⁽³⁾ (herefter »forkyndelsesforordningen«), kan begrunde en ret for sagsøgte (adressaten) til at anmode om prøvelse af det europæiske betalingspåkrav i henhold til artikel 20, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure (herefter »forordningen om det europæiske betalingspåkrav«)?

⁽¹⁾ EUT 2006, L 399, s. 1.

⁽²⁾ EUT 2007, L 324, s. 79.

⁽³⁾ EUT 2000, L 160, s. 37.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 18. januar 2017 — Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst mod Republikken Østrig

(Sag C-24/17)

(2017/C 112/29)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Österreichischer Gewerkschaftsbund, Gewerkschaft öffentlicher Dienst

Sagsøgt: Republikken Østrig

Præjudicielle spørgsmål

1.1 Skal EU-retten, navnlig artikel 1, 2 og 6 i direktiv 2000/78/EF ⁽¹⁾ sammenholdt med artikel 21 i chartret om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning, hvorved en (med hensyn til medregning af tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år) aldersdiskriminerende lønordning erstattes med en ny lønordning, men overførslen af de allerede ansatte til den nye lønordning sker ved, at den nye lønordning sættes i kraft med tilbagevirkende kraft fra stamlovens ikrafttrædelse, men den første indplacering i den nye lønordning retter sig efter den faktisk udbetalte løn i henhold til den gamle lønordning for en bestemt overførselsmåned (februar 2015), således at den hidtidige aldersdiskriminerings økonomiske konsekvenser fortsat har effekt?

1.2. Såfremt spørgsmål 1.1 besvares bekræftende:

Skal EU-retten, navnlig artikel 17 i direktiv 2000/78/EF, fortolkes således, at allerede ansatte, som i den gamle lønordning blev diskrimineret med hensyn til medregningen af tjenesteperioder tilbagelagt inden det fyldte 18. år, skal have en økonomisk kompensation, hvis denne aldersdiskriminerings økonomiske konsekvenser fortsætter også efter overførslen til den nye lønordning?